

ſaaledes et i Betænkningen under Nr. 32 for Husmand Thomas Sørensen med Indstillingen under Nr. 8. Ogſaa han, forekommer det Udvalget, er bleven noget haardt behandlet. Han blev temmelig haardt ſaaaret i Slaget ved Fredericia og var derefter indlagt paa forſjellige Sygeſtuuer. Han havde været en ſlind Solbat, hvilket ogſaa blev tilkjendegivet derved, at han blev Dannebrogsmænd. Han fik en aarlig Penſion paa 102 Kr., og det hedder i den Skrivelse, i hvilken det tilkjendegaves ham, at han fik Penſion, at den er vedvarende. Anſøgeren ſiger fremdeles, at han er meget lidende af ſit Saar, at han er i ſmaa Omſtændigheder og har 3 uforſørgede Børn. — Han har henvendt ſig til Finantsministeriet og Invalidebeſtyrelſen om, at det maa blive underſøgt, hvorvidt han endnu er lidende eller ikke. Man har negtet ham denne Underſøgelse og henholdt ſig til ſin tidligere Negtelſe af Penſionen. Udvalget kan nu ikke ſe rettere end, da hans Andragende kun gaar ud paa, at hans Saar maa blive underſøgt, det da er rimeligt, at denne Underſøgelse maa finde Sted, og Udvalgets Indstilling gaar kun i den Retning, at det maa blive underſøgt, hvorvidt han er virkelig lidende; thi er det Tilfældet, at han er lidende og uformuende, ſaa opfylder han jo Penſionsbetingelserne efter Lov dde April 1851, og Penſionen bør ſaaledes paany tilfalde ham. At det maa være en meget ſlem Ting for en Mand i hans Stilling at miſte en Penſion paa 100 Kr., kan jo Enhver ſige ſig ſelv. I det Hele taget forekommer det Udvalget, at man gaar noget ſtengt til Værks mod Invaliderne. Udvalget har havt flere Anſøgninger liggende for ſig, efter hvilke man i det Mindſte ſkulde tro, at det var ſaaledes. — Der er endnu et Andragende angaaende en Invalid, nemlig det under Betænkningens Nr. 40, ſvarende til Indstillingen under Nr. 12. For den Paagjældendes Bedkommende forholdes det ſig paa en Maade noget anderledes, idet han ikke har havt nogen Penſion. Han blev ſaaaret i Affairen ved Eſternſørde den 5te April 1849. Hvorledes det gik til, veed han ikke; thi han blev bevidſløs. Det var i Hovedet, han fik Lovſtonen. Han blev tagen til Fange, ført til Rendsborg, kom ſiden ud og deltog paany i Tjeneften. Strax efter at være bleven ſaaaret var han baade blind og døv. Han fik imidlertid ſit Syn tilbage, men Hørelſen kom ikke ganſte tilbage; han vedblev at lide af en ikke ringe Lungehørlighed, der endelig havde hans fuldstændige Kaſſation til Følge. Han forøinte i Tide at føre Beviſ for, at han ved den nævnte Affaire havde ſaaet et Saar af den Beſtaffenhed, at det havde den omhandlede Wlempe til Følge for ham. Siden, da han ſøgte Læge, nemlig Overlege Thornam i Kjøbenhavn, blev han af denne gjort opmærksom paa, at der kunde tilkomme ham Penſion. Han henvendte ſig i den Anledning

til Krigsministeriet, der, ſom rimeligt var, henviſte ham til Finantsministeriet, og Finantsministeriet ſvarede, at, da det ikke var tilſtrækkeligt oplyſt eller godtgjort, at han led af en ſaadan Lungehørlighed paa Grund af den omtalte Narſag, kunde man ikke give ham Noget. Han mener nu imidlertid at være i Stand til at kunne føre et ſaadant Beviſ, og hans Andragende gaar ikke ud paa Andet end at blive ſat i Stand dertil. Udvalget har forment, at dette var et billigt Forlangende og foreſlaar Andragendet henviſt til Finantsministeren. Det er de Andragender, der vedrøre Invaliderne. — Der er endnu kun nogle enkelte Andragender tilbage vedrørende Finantsministeren, ſom jeg ſkal forſætte med. Der er ſaaledes Betænkningens Nr. 28 med Indstilling under Nr. 7. Det er det beſkjendte Andragende fra Cieren af Skodborghus Jørgen Clauſen Petersen, ſom gjentagne Gange har henvendt ſig til Rigsdagen. Som de Herrer beſkjendt, gaar hans Andragende ud paa, at han har lidt et meget ſtort Tab i Anledning af, at Skodborghus er bleven nedlagt ſom Poſtſted og Telegraſtation. Manden har, ſikkert nok i god Tro, opført betydelige Bygninger. Udvalget har gjentagne Gange henviſt ham til Finantsministeriet. Ministeriet har da ogſaa for ſaa vidt taget Henſyn dertil, ſom det har bevilget ham Tilladelse til at drive Krohold ved Veien Station. Smid- lertid er det klart, at han har lidt et meget betydeligt Tab. Nu er det jo paa ingen Maade Meningen, at han ſkulde have ſit Tab erſtattet endog blot tilnærmelsesviſ, thi der kan jo ikke være Tale om, at den paagjældende Mand ſkulde have Erſtattung; han har forøvrigt gjentagne Gange ſkrevet i ſin Anſøgning, om han ikke kunde ſaae en Anſættelse ved Poſtvæſenet paa den ene eller den anden Maade, og Udvalget har tidligere henviſt det til Finantsministeriet og udtalt, at man nok kunde ſønſte, for ſaa vidt det kunde ſte, at der toges Henſyn til ham ved påſende Leilighed. Nu andrager han endvidere om, at han maatte ſaae en Prioritet i ſin Eien- dom, altsaa med andre Ord, et Laan af Statskaſſen. Udvalget har fundet det rimeligt, det vil ſige, for ſaa vidt det kunde blive en tilſtrækkelig god Prioritet, og det er kun, for ſaa vidt hans Andragende gaar ud derpaa, at man henviſer det til Finantsministeren, idet man iøvrigt med Henſyn til hans Andragendes Indhold henholder ſig til ſit Tidligere. — Indstillingen under Nr. 14 gaar ud paa at henviſe til Finantsministeren et Andragende fra Enken efter forhenværende Kapitain i Fodfolkets Forſtærkning C. F. Wilhelmi. Juſt ikke Andragendet, men Manden ſelv er en gammel Bekjendt, idet Kapitain Wilhelmi tidligere har anſøgt dette Thing om en Underſtøttelse, og man vil maaffe have i Grindring, at han i 1873 var bleven ramt af et meget haardt Sygdomstilfælde, og at Thinget i den Anledning